

Тия думи бѣхъ като сигналъ. Евреетъ исполовихъ помежду и почѣхъ да хвърлятъ во водата. Жаловитъ викъ се разнесе отъ вси-странъ; но немилостивитъ запорожци се само смѣхъ и гледахъ, какъ се махатъ по воздухътъ еврейски крака съ пантофе и чорапе. Горкиятъ ораторъ, който сами памани на главата си тая бѣда, измѣкна се изъ джубето, за което бѣхъ го хванѣле, и, въ червеникава, тѣсна антерия, хвана Булба за нозѣтъ и молѣше го съ жаловитъ гласъ: „Велики господине, исиовелможни пане! азъ знаѣхъ и брата ви, покойни Дѣрошъ! воинъ бѣ за хубостъ на сичкото рицарство. Азъ му дадохъ осемстотълѣ цехина, кога му дотрѣбвахъ да се откупи отъ плѣнъ отъ турчина.“

„Ти знаѣше брата ми?“ попита Тарасъ.

„Токо ми Бога знаѣхъ го! много бѣ великодушень панъ.“

„А какъ те викатъ?“

„Янкель.“

„Харно,“ рече Тарасъ, премисли малко, па се обърна и каже на казацитѣ: „Има-ште време да се обѣси единъ еврейинъ, кога дотрѣбва: а днеска го предайте мене.“

Това рече Тарасъ и поседе го къмъ колата си, дѣто стоѣхъ неговитѣ казаци. „Ха, свирай се подъ колата, лежи тамъ и не шавай; а вие, момчета, не пуштайте еврейна.“

Това рече, па отиде на мегдана, заштото отдавна се събираше тамъ народътъ. Въ единъ мигъ оставихъ сичкитѣ брѣгътъ и канцитѣ, заштото сега ги чакаше пѣтъ по сухо, а не по море, та трѣбвахъ кола и коне, а не канци. Сега сичкитѣ искахъ да вървѣтъ въ пѣтъ и стари и млади, сичкитѣ, спроти совѣта на старѣйшинитѣ, войводитѣ, и главний войвода ¹⁾ и съ волята на сичката запорожска войска, положи-хъ да идѣтъ право на Полша, да отмѣстѣтъ за сичкото зло и по-срамивание на казашката слава, да награбѣтъ плѣчка отъ градиштата, да запалѣтъ покаръ по селата и да непогорѣтъ ниви, да разнесѣтъ слава за себе си далече по полята. ²⁾ Сичкитѣ на мѣсто се опасвахъ и о-боружавахъ. Войводата порасте на цѣль аршинъ. Той не бѣ веке бо-езлизъ слуга на оня свободень народъ: а бѣ повелитель неограниченъ, деспотъ, който знае само да запѣжда. Сичкитѣ своелѣви и распустиати рицаре стоѣхъ редъ по редъ, наклониле главн, не смѣѣтъ очи да по-

1) Бошвой